

KEVIN (34) WORSTELT MET EEN HOMOSEKSUELE OBSESSIEVE COMPULSIEVE STOORNIS

'Ik was een gelukkige heteroseksuele man. Pas om mijn 28ste barstte de dwang zoals ik die nu ken, helemaal los. Tijdens een vergadering op het werk werd mijn aandacht getrokken door een knappe man. In mijn hoofd sloeg iets op tilt en ik kon mijn aandacht niet van hem afhouden. Ik raakte compleet in de war, want ik vroeg me af of het betekende dat ik me tot hem aangetrokken voelde. Ik snapte niet wat er allemaal gebeurde, maar het voelde niet aangenaam. Die avond had ik met een kameraad afgesproken om naar een voorstelling te gaan en ook daar kon ik het gevoel niet van me afzetten. Die hele omgeving, de mannen op het podium maakten me gek. De gewaarwordingen in mijn lichaam putten mij uit en ik voelde me totaal leeggezogen. Ik droomde al 28 jaar van een leven met een vrouw en ineens veranderde alles. Het ging er niet om dat ik bang was om homo te zijn, maar ik voelde dat het niet klopte. Het heeft nog ruim een jaar geduurd voor ik ontdekte wat er met me aan de hand was. Ik las een getuigenis over homoseksuele obsessieve compulsieve stoornis of HOCS, en plots werd alles duidelijk. Maar hoewel ik opgelucht was, waren de gedachten niet zomaar weg. Het fijne was wel dat ik voor de spiegel kon gaan staan en tegen mezelf kon zeggen: 'Je bent geen homo, je bent het nooit geweest en zal het

ook nooit zijn'. Het kan trouwens ook homo's overkomen, dat ze een dwang ontwikkelen over het feit dat ze hetero zouden zijn. Maar het gaat er dus niet om of je homo of hetero bent, het gaat over de dwang die jou rust en diegene die je echt bent, aanvalt. Dwang zorgt voor gedachten die gewoon niet bij jou horen.'

'Ik kreeg al psychologische hulp, maar ben op zoek gegaan naar een plek waar ze ervaring hadden met HOCS. Zo kwam ik bij een angstcentrum terecht. Daar ben ik goed behandeld. De angsten confronteren werkte bij mij het best. Er zijn nu tijden dat de rust terugkeert, maar soms kan het ineens weer opkomen. Dan voel ik bijvoorbeeld de dwang om een willekeurige man te kussen. Angst en schaamte zorgen ervoor dat er weinig bekend is over HOCS. Ik voel ook angst voor onbegrip. Ik heb een leuke job als lesgever op een rijkschool, kom vrolijk en zelfverzekerd over, heb een fijne vrienden-groep en familie, maar ik ben toch bang dat mensen het verkeerd zullen opvatten. Maar ik vond mijn richting dankzij de moed die iemand had om te schrijven over de problematiek. Daarom deel ik mijn verhaal toch, in de hoop dat andere mensen met dwang zich gesteund voelen en hulp zoeken. Want dwang overwin je niet alleen en gaat niet zomaar weg. Daar heb je professionele hulp bij nodig.'